

това е отвършение! /той го отблъсква грубо/

ЖАНЪ: /подире му/ Успокойте се.....

ШАРИЕ: /който е на прага на вратата, гледа Жанъ съ
гневъ и прѣзрѣние/ О, оставете ме.... Васъ съмъ
сметалъ винаги за свойъ синъ.... джедеря ми Ви
обичаше..... защото тя Ви обичаше.... обожаваше..

ЖАНЪ: /не знае какво да отговори, загубенъ, смяненъ/
Но какво трѣбва да правя?

ШАРИЕ: /гледа го встрѣчено като да му внуши, послѣ съ
сѣвсемъ тихъ гласъ/ Не видите? /влиза въ ста-
ята като лудъ /

ЖАНЪ: /слѣдъ колебание, спира на прага на стаята; опла-
шенъ отъ това, което вижда - хвърля се на кана-
пето, обзетъ съ ужасъ, едва говори/ Какво пра-
вите Вие? Нещастнико..... Какво правите!.... О! Не
..... Шарие!..... Не дейте..... Шарие заклинямъ Ви!

ШАРИЕ: /влиза буйно, въ заблуденъ изгледъ, носи на рацѣ
трупа на джедеря си, чиято глава е къмъ публиката